F Ü R U Z A N

BENİM SİNEMALARIM

Çekim Senaryosu

Füruzan İlk kitabı *Parasız Yatılı*'yla Sait Faik Hikâye Armağanı'nı kazanan ilk kadın yazar oldu (1972). Kitaplarında kötü yola düşmüş kadın ve kızların, çöken burjuva ailelerinin, yoksulluk ve yalnızlıkla boğuşan kadın ve çocukların, yeni ortamlarda bunalan ve yurt özlemi çeken göçmenlerin dramlarına sevecenlikle yaklaştı; kişileri derinlemesine inceledi, anlatımını ayrıntılarla besledi. 12 Mart dönemini anlattığı *Kırk Yedi'liler* romanıyla 1975 TDK Roman Ödülü'nü kazandı. 1975'te bir sanatçılar programıyla (D.A.A.D.) çağrıldığı Batı Berlin'de bir yıl kalarak işçiler ve sanatçılarla röportajlar yaptı. *Dokuz Çağdaş Türk Öykücüsü* (1982) antolojisiyle *Die Kinder der Türkei* (1979) çocuk kitabını Doğu Berlin'de konuk kaldığı dönemde hazırladı.

Öyküleri Fransızca, İspanyolca, Farsça, İtalyanca, Japonca, İngilizce, Rusça, Bulgarca, Boşnakça gibi dillere çevrildi: Öykülerinden yapılan bir toplam A. Saraçgil çevirisiyle 1991'de Napoli'de, *Kırk Yedi'liler* S. Pirvanova çevirisiyle 1986'da Bulgaristan'da, "Sevda Dolu Bir Yaz", "Nehir" ve "İskele Parklarında" öyküleri Damian Craft çevirisiyle 2001'de Londra'da, *Parasız Yatılı* Elif Deniz-Pierre Vincent çevirisiyle (*Pensionnaire d'état*, Bleu autour) 2010'da Fransa'da, *Gül Mevsimidir* Gülbende Kuray Ulusoy çevirisiyle (*La stagione delle rose*, Poiesis Editrice) 2016'da İtalya'da, *Sevda Dolu Bir Yaz* Thanos Zarangalis çevirisiyle (*Ena kalokairi yemato agape*, Çukatu Yayınevi) 2021'de Yunanistan'da yayımlandı.

2006'da 10. Ankara Öykü Günleri'nde, 2007'de Dil Derneği'nin Dil Bayramı'nda ve Antalya Öykü Günleri'nde, 2008'de 7. İzmir Öykü Günleri'nde onur ödülleri aldı. 2008 TÜYAP İstanbul Kitap Fuarı'nın Onur Yazarı seçildi. 2009'da Dil Derneği İzmir şubesince Türk Diline Emek Verenler Ödülü verildi. 2017'de 9. Kadıköy Kitap Günleri'nin Onur Yazarı seçildi. 2023 yılında ise *Akim Sevgilim* ile Erdal Öz ve Sedat Simavi ödüllerini aldı.

1981'de Ömer Kavur'la birlikte senaryolaştırdığı "Ah Güzel İstanbul" öyküsü sinema filmi olarak çekildi, Antalya Film Festivali'nde ödül aldı. 1986-87 yıllarında "Gecenin Öteki Yüzü" öyküsünü Okan Uysaler ile birlikte senaryolaştırdı; TRT'de dizi film olarak çekildi ve yılın en iyi dizisi seçildi. 1988-90 yıllarında çektiği *Benim Sinemalarım* 1990'da Cannes Film Festivali'nin "Eleştirmenlerin 7 Günü" ve "Altın Kamera" dallarından çağrı alarak 158 film arasından seçilen 8 filmden biri olarak gösterime girdi; 1991'de ise Uluslararası İran Fecr Film Festivali'ndeki Uluslararası Jüri'den "En İyi İlk Film Jüri Özel Ödülü"nü kazandı ve Tokyo Uluslararası Film Festivali'nde seçilen "En İyi On Asya Filmi" arasında yer aldı. "Kış Gelmeden" (1997) ve "Sevda Dolu Bir Yaz" (2001) öykülerini oyunlaştırdı ve bu oyunlar Devlet Tiyatroları'nda yaklaşık 200 kez sahnelendi.

Füruzan, 11 Şubat 2024 günü İstanbul'da yaşamını yitirdi ve Zincirlikuyu Mezarlığı'nda toprağa verildi.

Kitapları:

Öykü: *Parasız Yatılı* (1971), *Kuşatma* (1972; *Gül Mevsimidir* ile), *Benim Sinemalarım* (1973), *Gecenin Öteki Yüzü* (1982), *Gül Mevsimidir* (ayrı basım, 1985) *Sevda Dolu Bir Yaz* (1999), *Akim Sevgilim* (2023), *Gece Yarısı Mavisi* (2025). **Roman:** *Kırk Yedi'liler* (1974), *Berlin'in Nar Çiçeği* (1988). **Gezi-Röportaj:** *Yeni Konuklar* (1977), *Evsahipleri* (1981), *Balkan Yolcusu* (1994). **Oyun:** *Redife'ye Güzelleme* (1981), *Kış Gelmeden – Sevda Dolu Bir Yaz* (2018). **Şiir:** *Lodoslar Kenti* (1991). **Çocuk Kitabı:** *Die Kinder der Türkei* (*Türkiye Çocukları*, 1979). **Yaşantı:** *Füruzan Diye Bir Öykü* (haz. Faruk Şüyün, 2008).

FÜRUZAN

BENİM SİNEMALARIM

Çekim Senaryosu

YAPI KREDİ YAYINLARI

İÇİNDEKİLER

Yayıncının Açıklaması • 6
Yazarın Önsözü • 7

BENİM SİNEMALARIM
Çekim Senaryosu • 9

FİLM HAKKINDA
Aslı Selçuk - Füruzan'ın *Benim Sinemalarım*'ı • 110
Jenerikler • 117
Ödüller ve Festivaller • 118
Fotoğraflar • 119

YAYINCININ AÇIKLAMASI

Füruzan'ın sahneleme yeteneği için eleştirmen Fethi Naci, "sanki kalemle değil kamerayla çalışıyor gibidir" der. Gerçekten de hayatını kitaplar ve filmlerle geçirmiş Füruzan'ın edebiyatında sinematografik yapı çok güçlüdür.

Elinizdeki kitap Füruzan'ın 1988-1990 yıllarında yazıp yönettiği, uluslararası ödüller almış *Benim Sinemalarım* filminin "çekim senaryosu"dur. Kitabın dizgisi ve yayın hazırlıkları 2019 yılında başlamıştı, araya Füruzan'ın öncelik verdiği başka kitaplar girince yayını ertelenmişti.

Füruzan dünya sinemasının görkemli dönemlerini yakından izlemiş bir yazardı. Sinemanın yazarlığına etkisini ve sinemaya kattıklarını, kısacası edebiyatının en güçlü çekirdeklerinden biri olan sinemayla bağlarını bu kitabın önsözünde ayrıntılı biçimde açıklamayı tasarlamıştı. Ne var ki önsözün taslaklarına çalışırken aramızdan ayrıldı. Demet Çizmeli ile birlikte üstünde çalıştıkları metinler düzenlenerek "Yazarın Önsözü" hazırlandı.

Kitabın sonundaki "Film Hakkında" bölümüyse Aslı Selçuk'un çabalarıyla oluştu. *Benim Sinemalarım* filminde yönetmen yardımcılığı da yapan Aslı Selçuk'a bu kitabın oluşumunda verdiği katkılar ve emekler için özellikle teşekkür ederiz.

Yapı Kredi Yayınları

YAZARIN ÖNSÖZÜ

Benim Sinemacılarım

Sovyetler döneminin ünlü sanat adamı teorisyen, yönetmen Dziga Vertov'un 1896'da sinemaya kazandırdığı "Sine-göz", "Kinoglaz"ı düşünürsek, bu önemli özelliğe sahip sanatçıların neden az olduğunu ayrımsarız. Bu kavramı tüm sanatlara da kullanabiliriz, fakat ilk adımda yönetmenleri anmalıyım.

1895'in Aralık ayında Grand Café'de Lumière Kardeşler'in film gösterisi olağanüstü bir şaşkınlık ve heyecan yaratmıştı. Yaklaşık elli saniyelik *Bir Trenin La Ciotat Garı'na Gelişi* adlı filmde dev bir trenin kendilerine doğru geldiğini gören izleyiciler salondan korkarak dışarı çıktılar, görmeye dayanamadılar. Oysa çocuklar, ben kendimden bilirim, hem korku filmlerini severler hem de öyle sahnelerde bir gözlerini kapayıp öbürüyle sahneyi izlemeye devam ederler. Sinema tarihinde, geçen zaman içinde büyüklerin gişe yaptırdığı filmlerde hep oyalanma esastır. Onlar görmekten çok oyalanmayı severler. Hele şu içinde bulunduğumuz her yeri kaplayan dijital ortamda büyükler görmekten çok görülmeyi önemsiyorlar. Görülmek artık çağımızın vazgeçilmez bir tutkusu.

Yedinci sanatın gücü şaşırtıcı sınırlara ulaştı.

Kişisel seçimler nesnel değildir, hele filmler söz konu ise. Düşünmeyi, tanıklıkları, sorgulamayı başarabilen yönetmenlerin değerine vurgu yaparken, ölçütler her zaman evrenseldir. MÖ'den günümüze akan zamanda insanlık evrelerinin değerlendirmesini yapan uzmanların (arkeologlar, tarihçiler, jeologlar, fizikçiler vb) kanıtladığı gibi. Ölçüler seçimlerde geçerli olmalıdır. Özellikle 2. bin yılımızın sanat anlayışının giderek dibe vuran sıradanlığı en çok gişe hesaplı sinemayı da önüne kattı. Filmlerin çoğundaki sabun köpüğü uçuculuk tüketim araçlı içeriklerin giderek çoğaldığı ortada. ABD'nin değişik dünya iletişim ağlarındaki payının %93 olduğunu bilirsek bu yapılanların sıradanlığını toplumları etkilemenin yoğun sarmalını da kavramış oluruz. Bu %93'ün dışında kalanların yerküremizdeki adlarına genel bir bakış yöneltirsek durumun ciddiyeti tüm çarpıcılığıyla ortaya çıkıyor. Hemen bir iki örnek analım: Fransa, İngiltere, Almanya, Hindistan, Çin, Japonya vb.

Bu eğlence, oyalanma düşkünlüğünün yaşadığımız çağın giderek duyarsızlaştığını her alanda görüyoruz. Ben bu irtifa kaybını en iyi vurgulayan bir alıntıyla belirginleştirmek istiyorum, Haruki Murakami'nin bir cümlesiyle: "Yaşadığımız yüzyılda sanatlar bir eğlenceye dönüşmekte."

Acıya, açlığa, savaşa, ayrımcılığa karşı eğlence!..

Çocuklar, evet, bu eğlenceyi alkışlarla karşılayabilir, fakat erişkinler nasıl böyle olabiliyorlar? Acaba onların ulaştığı yer erişkinlik midir?

Her keşif, buluş, icat sözcüğü aynı anlamı taşısalar da beni çok heyecanlandırır. Şöyle tarihe geri dönüp bir baktığımızda bu sözcüklerle verilen haberlerin ilk bulunan halinin pek çok buluşa yer açtığını görürüz.

Camera obscura... Fotoğrafın ardından neler neler olmadı ki. Hemen sinemayı düşünebiliriz. 1995'te Sarah Moon'un projesi olan *Lumière et Compagnie* (Lumière ve Ortakları) adıyla gerçekleştiren 1895'teki Lumière Kardeşler'in buluşu sayılan sinematografın 100. yılı anısına bir saygı duruşu olarak gerçekleştirildi. Bu belgeselde yer alacak olan yönetmenler bu buluşun 100. yılı anısına Lumière Kardeşler'in elden geçirilmiş kamerasıyla 52 saniyeden uzun olmayan ses kullanılmaması koşuluyla en fazla 3 çekim yapacaklardı. Bu çağrıya katılan sinema dünyasına imzalarıyla değer katmış olan çok değişik ülkelerden kırkı aşkın yönetmen, kimler yoktu ki, Spike Lee, Zhang Yimou, İsmail Merchant, Costa-Gavras, Abbas Kiarostami... Kiarostami ile Fecr Film Festivali'nde tanışmıştım. *Arkadaşımın Evi Nerde*'nin şiirli anlatıcısıdır. Aslında şiirin İran'daki etkisi şaşırtıcı gelmişti bana. Sadi Şirazi'nin özenle düzenlenmiş mezarını yeni evlenen çiftler gelinlik ve damatlık giysileriyle ziyaret edip onun dizelerinden satırlar okurlarken izlemek beni çok etkilemişti. Sanatlar nasıl da benzersiz bir ömre sahip olabiliyorlardı ve sinemanın coğrafyasını oluşturan büyük adlar bu kutlamanın içindeydiler.

İstanbul Film Festivali'nde tanışmaktan sevinç duyduğum Theodoros Angelopoulos Lumière ve Ortakları'nda bu çok yalın görünüşlü kamerayla ilginç çalışmayı gerçekleştirdiler. Angelopoulos'un "Ben bir şey göremiyorum ki burdan" sözü de kayıtlarda yer alıyor. Onun çok sevdiğim çalışmalarının eklerinden olan *Kumpanya*'dan bir sahne ne zaman düşünsem karşımda beliriyor. Üç delikanlı rüzgârlı bir yokuştan inerlerken, halklarının eşitlikçi barış dolu günlerine adadıkları hayatlarının pırıltısıyla çevrelenmiş gibilerdir. Uçuşan paltoları yüzlerindeki kararlılık ve güzellik unutulmazdır. Filmin sonraki bölümü ise çok iç acıtıcıdır. Köylüler faşist güçlerin ihbar ettikleri devrimcilerin kesik başlarını sallayarak sanki resmi geçit yaparlar, davul zurna eşliğinde. Bu sesler, bu durum bazen ne kadar ortak sahnelere sahibiz diye düşündürtüyor insanı. Sonunda Angelopoulos filmlerinin en caymaz izleyicisi oldum. *Sonsuzluk ve Bir Gün* ve diğerleri. *Kumpanya* filmini bir zamanlar var olan Demokratik Alman Cumhuriyeti'nin Nazilerin dehşet veren bir ününe sahip Kristal Gece'nin yaşandığı bölgedeki bir sinemada izlemiştim. Sinemanın mimari yapısı alçakgönüllü bir yalınlıkla sarıyordu içeri gireni ya da beni. İstanbul Film Festivali'ne *Kumpanya* geldiğinde o güzelim filmi yeniden gördüm. Salon ikinci yarıda boşaldı. Ne garip çıkanların bir kısmı da "sinefil" diye anılmayı önemseyenlerdi. Filmin uzun planları belli ki onları sıkmıştı; düşünme zamanlaması olarak yönetmenin seçtiği süre onların alışkanlığını epey zorlamıştı. Neyse ki Angelopoulos'un art arda gelen önemli festivallerdeki ödülleri onlara bu filmleri izleme zorunluluğu getirdi.

BENİM SİNEMALARIM

Çekim Senaryosu

1. AYNALI PASAJ (Düğme kemer satan bir dükkân) (İÇ-GÜN).

Anne–Madam–1. Kız–2. Kız–Orta yaşlı kadın müşteri–

P–1/ Kamera geniş açı dıştan izler.
Otuzlarının ortasında yorgun bir kadın olan anne, dükkânın içinde bir an durup bakınır...
Dükkândan çıkar.
Umutsuz bir biçimde pasajın içinde yeniden çevresine bakar.
Kamera panla izler.
Kadın caddeye doğru yürür.

2. CADDE (DIŞ–GÜN).

Anne–

P–1/ Kamera serbesttir.
Anne uzun bir yürüyüşten sonra kendi semtlerinin bulunduğu noktaya doğrulur.
Görüntü olanakları çekimde değerlenecektir...
Anne kendi evlerinin bulunduğu sokağa ulaşır...
(Mahallenin tanıtılmasını amaçlayan bu çekimde sokak yaşanılan zamana uygun düzenlenecektir.)
Anne sokak kapısının önünde durur.
Kapının ipini çeker.
İçeri girer.

3. TAŞLIK (İÇ-GÜN).

Anne–

P–1/ Kamera geniş açı–
Annenin gözünden taşlık.

P–2/ Anne oda kapılarına yürür.
Kamera panla izler.

P–3/ Anne bel–
Çantasından anahtarlarını çıkarır.
Kapıyı açar içeri girer.

4. ODA (İÇ-GÜN).

Anne–

P–1/ Anne bel–
Paltosunu çıkarır.
Oda kapısının arkasındaki çiviye asar.
Aynı anda oda kapısına vurulur.

5. TAŞLIK (İÇ-GÜN).

Anne-Yaşlı kadın-
Yaşlı kadın kapıya bir kez daha vurur.

P-1/ Yaşlı kadın amorstan geniş açı kamera annenin profilinden şaryo ile yaşlı kadının profiline geçer anne fas olur-
Anne kapıyı açar...
Kapının önünde yaşlı kadın sırtındaki el örgüsü hırkayı çekeleyerek durmaktadır...

Y. KADIN– Bir haber var mı diye soracaktım.

Merdivendeki gürültüye döner bakar.

P-2/ Boş merdivenler geniş açı-
Çarşaflı bir kadın ve bir erkek aşağı iner.
Kamera panla takip eder-
Merdivenden inenler sokak kapısını açıp dışarı çıkarlar. Taşlık ışık kaynaklarının değişmesiyle etkilenir. Ardından ilk hale girer...

P-3/ Yaşlı kadın amors bel plan, sonra anne tek-
Yaşlı kadın dışarı çıkanları gözleriyle izlemektedir. Onlar kapıdan çıktıktan sonra anneye döner.

Y. KADIN– Aaa... Uyuyormuşsun. Ben sonra uğrarım. Yat... Yat...

Kamera bel plan anneye yaklaşır-
Annenin açık ela gözleri taşlığın yarı aydınlık boşluğuna dönüktür.

ANNE– Yoo... Uyku nerde. Bugün üçüncü gün. Bir haber yok. Geceleri adam gelmiyor mu sabahı sabah ediyorum. Kızın kaybolduğunu unutup babasının öfkesini yatıştırmaya çalışıyorum. Adamakıllı daraldık. Namus derdi bir derde benzemiyor...

P-4/ Merdivenler geniş açı, kamera hafif kaydırmayla boş merdivenlere yaklaşır.
Üçüncü kattan gelen bir şarkı sesi görüntüde duyulur...
Evin içindeki bu seslere, sokaktaki yaşama sesleri de karışır.

P-5/ İkili omuz plan resimden şaryo ile yaşlı kadın teklenir-
Yukarıdan duyulan şarkıyı iki kadın birlikte dinliyor gibidirler.

ANNE– Girsene kusuruma bakma... Ne yaptığımı bilmiyorum.

Y. KADIN– Kolay değil elbette... Ateşte yemek var, girmeyeyim. Eee, ne yapacaksınız? Polise filan haber verin ki bulsunlar kızı. Tam rahata çıkıyordunuz Nesibe Beyoğlu'nda çalıştığından beri...

Yaşlı kadın çevresini kuşku ile kolaçan eder. Sözlerine yeniden başlar...

Y. KADIN– Üstü başı da düzeltilmişti yavrucağın. İyi kazanıyordu. Dikiş makinesi de aldınızdı geçenlerde değil mi?

P-6/ Anne tek bel-
Anne bakışlarını yaşlı kadından kaçırır, kediye bakar...

P-7/ Kedi tek geniş açı-
Yarı aralık sokak kapısının aydınlığındadır kedi görüntüsü.

P-8/ Anne tek bel-
Annenin gözleri yaşlarla dolmuştur.
Bakışları hâlâ sokak kapısının önündeki kediye çevriktir.

ANNE– O kadar da kazanmıyordu. Recep Efendi gündeliğine zam istemişti çalıştığı yerden.

P-9/ Yaşlı kadın tek bel-
Yaşlı kadın hırkasını yeniden çekiştirir, gözlerini anneden kaçırır...
Sokağın sesleri öne geçer.
Çıngırak çalan bir satıcı anlaşılmaz bir biçimde malının reklamını yapmaktadır.

Y. KADIN– Yaa... Öyle mi? Mahalleli Recep Efendi hamallar kahvesinde oturup duruyor İşsiz mi acaba diye konuşuyor da...

P–10/ Kedi geniş açı panla takip–
Sokaktaki sesler yavaş yavaş silinirken kedi kapıdan ayrılarak mutfağa doğru yürür.
Yukarı katların birinde bir radyo açılır.

P–11/ Anne tek bel–
Annenin engellediği gözyaşları tomurlanarak yüzünden inmeye başlar.
Sağ elini omuzundan indirip duyduğu acıyı engellemek istercesine göğsüne bastırır.
Göğsünün düzlüğü belirir. Gözlerini isteksiz komşusuna çevirir.
Kadınlar birbirlerine bakmama gayreti içindedirler...
Hüzünlü bir gülümseme ile konuşur anne.

ANNE– Biriktirdiğimiz birkaç kuruşun rahatlığıdır mahallenin konuştuğu.

P–12/ Yaşlı kadın tek bel–
Yaşlı kadın kıpırdanır, hırkasını tedirginlikle yeniden çekiştirir.

Y. KADIN– Elbette... Elbette... Nesibeciğin yaşı başı ne ki ne kazanacak. Ama bir şeyler yapmalı. Sübyan Beyoğullarında bir iki sütsüz tanıdıysa parçaları savrulur gider de hesabını bile vermezler...

P–13/ İkili bel plan resimden anneye tek–

ANNE– Bu sabah işine uğradım. Kızlar şaşırdı. Cumartesi öyle sevinçliymiş ki... Pazar akşamıydı çıkıp gittiğinde, bugünse salı... Bir tanem. Ellerle olmayı bizimle olmaktan kolay sandı. Polise gitmek zor. Recep Efendi karakola adımını atmış adam değildir. Arına dokunur. İçim eridi. Sormuyor babası... Nesibe sanki doğmamış sanırsın... Sormuyor...

Anne iki eliyle yüzünü örtüp sessizce ağlamaya başlar.
Üst katlardan yankılanan şarkı sesi kesilir.
Sokak yönünden bir pencere açılır, sokağa su dökülür...
Açılan bir radyonun sesinde düzgün vurgulamalarla, yine de ne dediği anlaşılmayan bir konuşma başlar...

P-14/ Kedi yakın-
Kedi, mutfak kapısının eşiğinde patisiyle bir şeyler çıkarmaya uğraşmaktadır.

P-15/ Yaşlı kadın tek bel-
Yaşlı kadın sıkıntıyla arkasına, sokak kapısı yönüne bakar.

P-16/ Sokak kapısı geniş-
Kapıdaki aydınlık sarıya dönüşmektedir.

P-17/ Yaşlı kadın bel-

Y. KADIN– Kötü şeyler getirme aklına. Bir akrabanızda filandır. Kimseniz yok mu?

P-18/ İkili bel anneye teklenir-

ANNE– Yok sayılır... Yıllar önce dağılmışız. Şimdi tam dağıldık. Gönlümden öyle geçiyor ki kızımı bulamayacağız... Çocuk sayılır o... daha on altısında...

Y. KADIN– Çok üstüne vardınız. O gece babası döverken yüreğimiz ağzımıza geldi. Çığlıkları mahalleyi tuttu. Kızın ölüsü ellerinde kalacak aman diye fırladık ki ses seda kesiliverdi...

ANNE– Pazar günü her sözüme aksilenmesi sabrımı taşırdı. Eski Nesibe değildi. Kimseleri beğenmiyordu. Yorgancıların Mahmut'u nasıl da istemiştim. Nuh dedi peygamber demedi.

P-19/ Yaşlı kadın tek bel-
Yaşlı kadının gözlerinden bir ışıltı geçer...
Alnı kırışır...

Y. KADIN– Eh onlar da gül gibi kız alıverdiler... Gazeteye fotoğrafını bastırıp kızım seni affettik evine dön diye yazmalı. Bizimki öyle söylüyor. Altına da imzanızı korsunuz.

P-20/ Anne tek bel-

ANNE– Artık hiçbir resmine benzemiyor ki... Senin Atike'yle geçenlerde eş mor kazak alıp Foto İbrahim'e çektirdikleri resme de benzemiyor. Gönüllenip gelmezse kimse görüp tanımaz.

P-21/ Genel merdivenler-
Yanındaki iki küçük çocuğuyla pardösülü genç bir kadın Ayşe ahşap merdivenlerden inmektedir...
Elindeki pazar filesinde boş iki şişe vardır.
Çocukların ince çenelerinde kararmış yara kabukları vardır.

P-22/ İkili bel Ayşe kadra girer,
Yaşlı kadın çıkar-
Ayşe kadınlara yaklaşırken konuşur.

AYŞE– Nasılsın teyzeciğim bir haber çıktı mı?

ANNE– Ah Ayşeciğim... Çıkmadı... Nerde...

Ayşe çocuklarının ellerini bırakır, üzgün anneyi birdenbire kucaklar.
Odanın kapısı ardına kadar açılır.

P-23/ Yaşlı kadın tek kamera diyalogla yakından başlayıp şaryo ile diyalog bitimine doğru uzaklaşarak kapı çıkışına kadar izler-
Yaşlı kadın biraz geriye çekilir, arkaya doğru kaymış olan hırkasını yeniden sırtına yerleştirir...
Sevgiyle sarılmış iki insanın uzağında olduğunu hisseder yaşlı kadın, onları soğuk bir bakışla süzer, sesini abartarak konuşur.

Y. KADIN– Hadi bana Allaha ısmarladık. Bakarsın çıkar gelir inşallah. Hep söylerim, kız kısmını üstünü gördü mü evlendirmeli. Yoksa türlü haller geliyor başlarına.

Yaşlı kadın diyalog bitiminde hızla yürür...
Kapıya varınca eşikte oturan iki çocuğu yerinden kaldırır.
Dışarı çıkmadan geriye dönüp bakar.
Kadrdan çıkar.

P-24/ İkili bel genişleyerek Amerikan olur-
Anne ile Ayşe göz göze bakışırlar.
Anne, Ayşe'nin sırtını okşar.

ANNE– Girsene biraz içeri...

Ayşe dönerek çocuklarına seslenir.

Kamera yavaşça kapı kasasını bir çerçeveye alacak kadar açılır.

ANNE– Hadi gelin buraya... Duymuyor musunuz... Gelin diyorum.

Oda kapısından içeri yönelirlerken çocuklar da peşlerinden doğrulur.
Ayşe ve çocuklar ayakkabılarını çıkarıp taşlıkta bırakırlar.
İçeri girerler...

6. ODA (İÇ-GÜN).

Anne–Ayşe–Çocuklar–

P–1/ U şaryo ile kesintisiz çekilecek–
Kamera içeri girenleri geniş açı ile karşılar...
Ayşe yanında çocuklarıyla sedire oturur...
Sedirin bir ucuna da anne oturur.
Bir süre birbirlerine bakmadan dururlar...
Kamera yaklaşarak anneyi tekler.
Anne yerinden kalkarak sandığa yönelir...
Durur, döner, Ayşe ile çocuklara gülümseyerek bakar.
Bu gülümseyişi arasız hüzünlü bir anlamı taşımalıdır...
Anne sandığa yaklaştığında sandığın yanında bir yer yatağı serilidir. Bembeyaz, ucu beyaz dantelli bir yastığın üstüne bırakılmış yeşil kaplı bir Kuran vardır...
Yatağın çarşafları buruşuktur...
Yarı açık bir yorganın üstüne temiz bir gecelik bırakılmıştır.
Anne amorstan sandığı açar...
Kamera sandıkta karıştırdığı bohçayı, katlı beyaz dantel işleri, kaneviçe işleri bir saplı kadın çantasını ve bohçanın içinde ipeksi bir beze sarılmış kumaşın katlarını ayırdığında ortaya çıkan birçok fotoğrafı görür.
Anneyle babanın baş başa çekilmiş fotoğrafı...
Babanın bir askerlik fotoğrafı...
Anneyle babanın küçük kızı beş yaşlarındayken aralarına alıp çektirdikleri başında bembeyaz kocaman kurdeleli resmini görürüz.
Bu fotoğrafların arasından iki tanesini anne seçer...
Fotoğraflardan biri vesikalık, biri altı dokuzluktur...